

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **F. N.**, narozená dne XXX
státní příslušnost XXX
místo pobytu XXX
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 01 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2019 č. j. MV-43373-4/SO-2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „odvolací orgán“ nebo „žalovaná“), zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 2. 2019, č. j. OAM-14917-11/TP-2018, kterým dle ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byla zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek ust. § 67 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Žalobkyně tvrdí, že napadeným rozhodnutím byla přímo zkrácena na svých právech, a proto podává předmětnou žalobu. Námitky žalobkyně lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Blíže uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pobytu počítá 4 roky střídavě od 13. 11. 2014 či od 14. 11. 2014, což má být doba, kdy žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu. V zákoně je použit termín – nepřetržitý pobyt, v případě žalobkyně šlo vždy o oprávněný pobyt. Ve vztahu k datu podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou zákonem požadované 4 roky téměř splněny. Výklad žalovaného je nezákonný, vykazuje znaky přepjatého formalismu a není ani v souladu se základními zásadami správního řízení jako je zásada vstřícnosti a dobré víry. Není spravedlivé s ohledem na dlouhou dobu pobytu žalobkyně jí neumožnit legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí není přiměřené, což vyplývá z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a naplňuje znaky přepjatého formalismu. Upozorňuje přitom na judikaturu Ústavního soudu a uvádí, že při výkladu právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl právní úpravy, je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu založeného na zjištěných skutkových okolnostech. I když v daném případě není správní orgán povinen posuzovat přiměřenost situace žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přesto musí být rozhodnutí přiměřené. Žalobkyně dodává, že i kdyby soud této námitce nepřisvědčil, musí být rozhodnutí přiměřené ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu či z čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv (dále jen „Úmluva“), který stanoví, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud to je „*v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá kumulativní spojení těchto podmínek. Jedinou opravdovou rodinu má žalobkyně na území České republiky.
5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací vydaných rozhodnutí správních orgánů.
6. K námitkám v prvním žalobním bodu žalovaná uvádí, že v případě žalobkyně nebyla splněna podmínka celkové čtyřleté doby nepřetržitého pobytu na území, neboť dne 13. 11. 2014 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany na území, přičemž uvedené řízení bylo pravomocně ukončeno dne 10. 10. 2018. K tomu žalovaná dále uvádí, že žalobkyně na území pobývala již od roku 2012, nikoliv však nepřetržitě, neboť její žádost o povolení k přechodnému pobytu byla pravomocně zamítnuta dne 30. 9. 2014, čímž byla narušena nepřetržitost jejího pobytu, a žádost o udělení mezinárodní ochrany na území byla podána až dne 13. 11. 2014.
7. Ve vztahu k námitkám ve druhém žalobním bodu žalovaná uvádí, že postup správního orgánu I. stupně nenaplňuje znaky přepjatého formalismu a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 180/2018 - 51 ze dne 13. 9. 2018, ve kterém soud vyslovil závěr: „...*pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu*

dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody.“ O přepjatý formalismus se tedy jedná například, když jsou interpretovány právní normy v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, což v daném případě nenastalo. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Z výše uvedeného je rovněž zřejmé, že správní orgán I. stupně postupoval na základě zákona, když po splnění zákonných podmínek zcela předvídatelným způsobem aplikoval ustanovení pro zamítnutí žádosti. Žalovaná uvádí, že správní orgány musí nepochybně rozhodovat s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu, avšak na základě a v mezích zákona, v opačném případě by se jednalo o libovůli, která je v právním státě v rozhodování orgánů veřejné moci nepřipustná. Pokud tedy jsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu na území, musí tak správní orgán učinit. Po přezkoumání spisového materiálu žalovaná nezjistila, že by správní orgán I. stupně interpretoval normy zákona o pobytu cizinců takovým způsobem, který by byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepředpokládá, proto správní orgány obou stupňů nepochybily, když se tímto nezabývaly. V této věci žalovaná přesto odkazuje na strany 6 - 7 svého rozhodnutí, kde se této problematice dostatečně věnuje.

8. U jednání, které se konalo dne 22. září 2020, zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních bodech a zástupce žalované poukázal na důvody obsažené v napadených rozhodnutích.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
11. Z ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec musí splnit určité podmínky, aby mu mohl být udělen trvalý pobyt na území České republiky podle tohoto ustanovení. Předně cizinec musí po 4 roky nepřetržitě pobývat na území České republiky. Za druhé je nezbytné, aby nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ust. § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců následně rozšiřuje okruh oprávněných osob o osoby mladistvé (mladší 18 let), osoby starší 65 let a osoby s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Dále ust. § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců rozšiřuje tuto skupinu cizinců o ty, kteří o vydání povolení žádají z důvodů hodných zvláštního zřetele. Ze znění těchto ustanovení vyplývá, že u obou odstavců (2 a 4) je nezbytné naplnění podmínek stanovených v odstavci prvním. Úspěšnost těchto žadatelů je tak vázána na naplnění podmínky nepřetržitého pobytu a více než dvouletého probíhajícího azylového řízení. Naopak ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců umožňuje výjimku z těchto dvou podmínek. Zde tak nemusí cizinec pobývat nepřetržitě na území České republiky po dobu 4 let a též azylové řízení nemusí trvat déle než 2 roky. Toto ustanovení je však svým významem přímo navázáno na ustanovení § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zjednodušeně řečeno cizinec nemusí splnit podmínky v ust. § 67 odst. 1, je-li cizinec osobou mladší 15 let nebo nastal-li dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav cizince, který předpokládá odst. 2 písm. b) za pobytu cizince na území.
12. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Upozorňuje přitom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pobytu počítá 4

roky střídavě od 13. 11. 2014 či 14. 11. 2014, což má být doba, kdy žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu, přitom v případě žalobkyně jsou zákonem požadované 4 roky téměř splněny. Výklad žalovaného vykazuje znaky přepjatého formalismu a není ani v souladu se základními zásadami správního řízení. Není spravedlivé s ohledem na dlouhou dobu pobytu žalobkyně jí neumožnit legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

13. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
14. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
15. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
16. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového

stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.

17. Soud tedy v míře obecnosti korespondující nesouhlasu žalobkyně s posouzením podmínek pro vydání povolení trvalého pobytu v jejím případě poukazuje na str. 2 až 5 prvostupňového rozhodnutí a dále na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná shrnula závěry prvostupňového rozhodnutí a rovněž na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná adekvátně a dostatečně zabývala jednotlivými odvolacími námitkami v posuzovaném případě. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.
18. Soud toliko ve stručnosti rekapituluje, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně podala dne 12. 7. 2012 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU za účelem „rodinný“ (sp. zn. OAM-7983/PP-2012), přičemž tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne 30. 9. 2014. Následně dne 13. 11. 2014 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla rozhodnutím ze dne 6. 1. 2016 zamítnuta. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Městským soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 Az 6/2016-54, přičemž kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze byla Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 2 Azs 195/2018-40 zamítnuta jako nedůvodná; řízení bylo pravomocně skončeno dne 10. 10. 2018. Žalobkyni byl následně vydán výjezdní příkaz s platností do 6. 11. 2018. S ohledem na tuto skutečnost v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, tj. dne 23. 10. 2018, pobývala žalobkyně na území na základě výjezdního příkazu.
19. Z výše uvedeného přehledu rovněž vyplývá, že i když žalobkyně splnila podmínku, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany (probíhalo od 13. 11. 2014 do 10. 10. 2018), nesplnila podmínku čtyřletého nepřetržitého pobytu před podáním žádosti o trvalý pobyt. Je tomu tak proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala dne 13. 11. 2014 a žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala již dne 23. 10. 2018, což je kratší doba než zákonem vyžadovaná doba nepřetržitého pobytu 4 let. S tímto dílčím závěrem správních orgánů se soud ztotožňuje a dodává, že je nerozhodné, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl obě data (13. 11. 2014 i 14. 11. 2014), neboť ať již se jedná o dobu od 13. 11. 2014 či od 14. 11. 2014, vždy ve výsledku se jedná o datum, od něhož se odvíjí nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínku čtyřletého nepřetržitého pobytu na území.
20. Poukazuje-li žalobkyně na podmínku nepřetržitého pobytu, přičemž tvrdí, že v případě žalobkyně šlo vždy o oprávněný pobyt, pak v této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že i když žalobkyně podala dne 12. 7. 2012 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU za účelem „rodinný“, tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne 30. 9. 2014 a teprve dne 13. 11. 2014 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného důvodu nemohla proto začít běžet čtyřletá lhůta dříve než právě od data podání žádosti o trvalý pobyt, tj. ode dne 13. 11. 2014.
21. Výklad žalovaného, který se vztahuje na případ žalobkyně, nevykazuje znaky přepjatého formalismu a ani není v rozporu se základními zásadami správního řízení, neboť nejsou-li kumulativně splněny všechny zákonem stanovené podmínky, což zejména správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

stupně náležitě na str. 2 až 4 rozhodnutí objasnil, na což soud pro stručnost odkazuje, nelze správním orgánům úspěšně vytýkat, že po žalobkyni vyžadovaly dodržení zákonem stanovených podmínek. Soud dále poznamenává, že je zřejmé, že se správní orgány zabývaly individuálními aspekty daného případu. Soud se rovněž neztotožňuje s tvrzením, že by postup správních orgánů byl přepjatě formalistický. Správní orgány rozhodovaly v souladu s doslovným zněním zákona, které navíc nenabízí velký prostor pro odlišnou interpretaci či správní uvážení. Správní orgány naopak podle soudu postupovaly naprosto logicky a systematicky, když nejprve posoudily, zda žadatelka splňuje podmínky pro udělení povolení, následně se zabývaly tím, zda spadá do některého z odstavců, jež rozšiřují okruh oprávněných osob a rovněž zda existují skutečnosti, na jejichž základě by jí mohlo být splnění daných podmínek prominuto. Z rozhodnutí nijak nevyplývá, že by správní orgány žádosti nevyhověly pouze na základě nesplnění podmínek v ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž posuzovaly žádost ve světle celého ustanovení § 67.

22. Sama skutečnost, že žalobkyně pobývá na území více roků, není dostatečným argumentem pro vyhovění žádosti žalobkyně či pro „legalizaci“ jejího pobytu na území České republiky, které se žalobkyně v žalobě dovolává.
23. S ohledem na uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
24. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí není přiměřené. Upozorňuje přitom judikaturu Ústavního soudu a uvádí, že při výkladu právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu založeného na zjištěných skutkových okolnostech. I když v daném případě není správní orgán povinen posuzovat přiměřenost situace žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přesto musí být rozhodnutí přiměřené. Žalobkyně dodává, že rozhodnutí musí být přiměřené i ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv. Jedinou opravdovou rodinu má žalobkyně na území České republiky.
25. Žalobkyně upozorňuje, že při výkladu právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu založeného na zjištěných skutkových okolnostech. Právě uvedenými zásadami se správní orgán I. stupně řídil, když na str. 2 až 5 prvostupňového rozhodnutí podrobně rozebral konkrétní situaci a zjištění týkající se žalobkyně ve vztahu k naplnění (či nenaplnění) jednotlivých podmínek pro udělení trvalého pobytu žalobkyni. V žalobě připouští žalobkyně, že i když v daném případě není správní orgán povinen posuzovat přiměřenost situace žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přesto musí být rozhodnutí přiměřené. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně sama nijak svá tvrzení o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do rodinného či osobního života nekonkretizovala, jen uváděla, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně, že žádá o trvalý pobyt z důvodu hodných zvláštního zřetele, kdy výjimečnost její situace spočívá v hrozbě pronásledování z důvodu náboženského vyznání, která ji hrozí v zemi jejího původu (přípis ze dne 25. 10. 2018). Námitkou tohoto obsahu se v případě žalobkyně již zabýval Městský soud v Praze. Ve věci vedené pod sp. zn. 2 Az 6/2016 se totiž žalobkyně dovolávala ochrany soudu proti rozhodnutí správních orgánů, kterými jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění. Městský soud v Praze nepřisvědčil žádné z jejích námitek a mimo jiné uvedl, že shledává azylový příběh žalobkyně krajně nevěrohodným, a to pro rozporuplnost některých jejích vyjádření v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud rovněž konstatoval, že nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zjištěno udělení mezinárodní ochrany některému z rodinných příslušníků žalobkyně a přisvědčil žalovanému v jeho pochybnostech o věrohodnosti výpovědi žalobkyně, neboť považoval za vysoce nepravděpodobné, aby žalobkyně podle svých vlastních slov veřejně odmítala respektovat příslušné normy islámského náboženství a zároveň jí bylo ze strany iránské veřejné moci umožněno dlouhodobě vykonávat pedagogické povolání, přičemž žalobkyně sama potvrdila, že i za ojedinělé prohřešky proti tamním náboženským imperativům bývají ženy neprodleně zbavovány osobní svobody. Za krajně nepravděpodobné shledal soud i tvrzení žalobkyně, že ač se již v letech 2005 až 2006 zřekla islámské víry, bylo jí posléze umožněno pracovat jako učitelka islámského práva. Stejně jako žalovaný následně městský soud považoval za nepravděpodobné, že by žalobkyně byla v případě svého návratu do vlasti kontrolována ve smyslu prověřování jejího případného soužití s mužem nevyznávajícím islámské náboženství. K prokázání cizoložství, za které se žalobkyně obává postihu ze strany státní moci své vlasti, je tamními předpisy stanovena podmínka dosvědčení čtyřmi svědky, které je v dané věci prakticky vyloučeno. Vycestování žalobkyně by proto nezakládalo porušení mezinárodních závazků České republiky, jmenovitě zásady *non-refoulement*. Městský soud rovněž poukázal na značný časový odstup mezi přicestováním stěžovatelky na území České republiky (rok 2012) a požádáním o mezinárodní ochranu (13. 11. 2014). Následně byl zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze podroben přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. října 2018, č. j. 2 Azs 195/2018 – 4 kasační stížnost žalobkyně zamítl.

26. V rámci posouzení podmínek ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců správní orgány hodnotily i údaje získané z jejich úřední činnosti. Ve vztahu k naplnění podmínek v § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně konstatoval, že žadatelka nemůže splňovat tuto podmínku již proto, že není osobou mladší 18 let (má v současné době 38 let), není osobou osamělou starší 65 let a dále, že žadatelka nepředložila žádnou lékařskou zprávu, již by prokázala, že by nebyla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopna se o sebe postarat. Z informací dostupných v cizineckém systému a z tiskopisu žádosti správní orgány rovněž zjistily, že žadatelka nemá žádné dítě. Všechny uvedené údaje svědčí o tom, že správní orgány se zabývaly individuálními aspekty posuzovaného případu založeného na zjištěných skutkových okolnostech. Za výše popsanych okolností soud dospěl k závěru, že z údajů, které byly v rámci správního řízení zjištěny (viz výše), nelze usuzovat na nepřiměřený zásah rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobkyně, která sama zachovává pasivní postoj k označení jakéhokoli konkrétního zásahu do jejího rodinného života (aniž by jej podpořila konkrétním důkazním prostředkem) a nečiní tak ani v podané žalobě. V této souvislosti je nutno připomenout, že v daném případě se jedná o řízení o žádosti a nelze tedy mít na správní orgán nepřiměřené požadavky v tom smyslu, že by měl předvídat, jaké jsou rodinné či osobní poměry žadatele, zda a kdy došlo ke změnám v rodinném a osobním životě žadatele, popř. se na ně dotazovat, případně žadatele nekonkrétním způsobem k doplnění tvrzení a důkazů v tomto směru vyzývat. Takový postup soud shledává zcela nevhodným a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy s právem účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života.
27. Žalobkyně upozorňuje, že nebyla v rámci správního řízení vyslechnuta. Tuto námitku vznesla již v odvolacím řízení, proto se jí žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, kde se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že výsledek je v tomto případě důkazním prostředkem nadbytečným, jelikož bylo prokázáno, že tato nesplňuje podmínky pro

vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, což bylo bez pochybnosti prokázáno v průběhu řízení. Na podporu uvedeného žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 32/2006 - 52 ze dne 7. 3. 2007, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil v tom smyslu, že „záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný.“ Z uvedených důvodů žalovaná neshledala ani porušení ustanovení § 3 správního řádu. Soud uvedené úvaze přisvědčuje, neboť i když žalobkyně v odvolání uvedla, že na území má celou svou rodinu, což ani v podané žalobě nijak blíže nerozvinula, není na místě provádět dokazování k toliko obecným tvrzením, to vše za okolností výše popsanych, zjištěných z úřední činnosti správních orgánů. Soud dospěl k tomuto dílčímu závěru při vědomí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019 pod bodem 19. rozsudku „NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“

28. Rovněž v posuzovaném případě žalobkyně žádné konkrétní důvody, z nichž by bylo možno usuzovat na nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života, nespecifikovala. Za takové konkrétní důvody, jenž by zjevně spadaly pod čl. 8 Úmluvy, nelze shledat tvrzení žalobkyně, že se zdržuje na území od roku 2012, tedy dlouhodobě či její tvrzení, že veškerá činnost veřejné správy musí být v souladu s mezinárodními závazky týkajícími se lidských práv, mezi něž patří i práva v čl. 8 Úmluvy (připis žalobkyně ze dne 25. 10. 2018), či tvrzení uvedené v odvolání, že účastnice má na území celou nejbližší rodinu, obdobně pak i žalobní tvrzení, že jedinou opravdovou rodinu má žalobkyně na území České republiky. Tato veskrze obecná tvrzení zcela postrádají konkrétní obsah, jenž by bylo možno vztáhnout právě ve své jedinečnosti či konkrétnosti na případ žalobkyně. Jinými slovy, žalobkyní výše uváděné důvody nejsou dostatečně konkrétní, zejména ne k tomu, aby umožnila správním orgánům zkoumat eventuální přiměřenost napadeného rozhodnutí. K tomuto závěru dospěl soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33.
29. Soud proto uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře a ani žádná z námitek ve druhém žalobním bodu není důvodná.
30. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Soud shledává vhodným dodat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech žalobkyně nebylo v daném řízení rozhodováno. Na základě přezkoumávaného rozhodnutí jí není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kteřý nabízí zákon o pobytu cizinců, na což již byla upozorněna žalobkyně v závěru napadeného rozhodnutí.

32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu